

РЕШЕНИЕ

№ 271

гр. Пловдив, 02.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Радка Д. Чолакова

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Емилия Ат. Брусева Въззивно търговско дело
№ 20225001000218 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба вх. №286084 от 13.12.2021г. от „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №* – чрез пълномощника на дружеството адв. М.М. против решение №240442/19.11.2021г., постановено по т.д. № 343/2020г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, в частта с която е осъдено „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №* да заплати на И.Х. Ж., ЕГН *****, от гр. А., ул. „П.“ № 58, сума над 120 000 лева до уважения размер от 150 000 лева - обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на К.А. Ж. на 10.01.2015г., с която той е живял на семейни начала, причинена от престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 1 във връзка с ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 и чл. 58а, ал. 1 НК, в извършването на което Д. Р. Зл. е признат за виновен с Присъда № 39/20.04.2015 г., постановена по нохд № 403 по описа на Окръжен съд – Пловдив за 2015 г., частично изменена с решение № 80/19.06.2015 г. по внохд № 156 по описа на Апелативен съд – Пловдив, влязла в сила на 14.07.2015 г., изразяващо се в това, че на 10.01.2015 г., в гр.

А., област П., при управление на лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № ***, е нарушил правилата за движение по чл. 5, ал. 1, т. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/, чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, чл. 77 от ЗДвП, чл. 119, ал. 1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на К.А. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., като деянието е извършено на пешеходна пътека на ул. „Ц.“, срещу **** – А. – ***, и след деянието е избягал от местопроизшествието, рискът от настъпването на което застрахователно събитие е покрит посредством сключен с „Д.“ ЕАД договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите във формата на Комбинирана застрахователна полица № ***/12.04.2014 г. ведно със законната лихва от 09.01.2017 г. до окончателното ѝ изплащане, **в частта** с която е осъдено „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №* да заплати на А.И. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., ул. „П.“ № 58, сума над 20 000 лева до присъдения размер от 50 000 лева, представляваща незаплатен, след извършено частично плащане със сума в размер на 80 000 лв., остатък от обезщетение, възлизащо в пълен размер на 130 000 лв. за неимуществени вреди от смъртта на майка му К.А. Ж. на 10.01.2015 г., причинена от престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 1 във връзка с ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 и чл. 58а, ал. 1 НК, в извършването на което Д. Р. Зл. е признат за виновен с Присъда № 39/20.04.2015 г., постановена по нохд № 403 по описа на Окръжен съд – Пловдив за 2015 г., частично изменена с решение № 80/19.06.2015 г. по внохд № 156 по описа на Апелативен съд – Пловдив, влязла в сила на 14.07.2015 г., изразяващо се в това, че на 10.01.2015 г., в гр. А., област П., при управление на лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № ***, е нарушил правилата за движение по чл. 5, ал. 1, т. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/, чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, чл. 77 от ЗДвП, чл. 119, ал. 1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на К.А. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., като деянието е извършено на пешеходна пътека на ул. „Ц.“, срещу **** – А. – ***, и след деянието е избягал от местопроизшествието, рискът от настъпването на което застрахователно събитие е покрит посредством сключен с „Д.“ ЕАД договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите във формата на Комбинирана застрахователна полица № ***/12.04.2014 г. ведно със законната лихва от 09.01.2017 г. до окончателното ѝ изплащане, **в частта** с

която е осъдено „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №* да заплати на Х.И.. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., ул. „П.“ № 58, сума над 20 000 лева до присъдения размер от 50 000 лева, представляваща незаплатен, след извършено частично плащане със сума в размер на 80 000 лв., остатък от обезщетение, възлизащо в пълен размер на 130 000 лв. за неимуществени вреди от смъртта на майка му К.А. Ж. на 10.01.2015 г., причинена от престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 1 във връзка с ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 и чл. 58а, ал. 1 НК, в извършването на което Д. Р. Зл. е признат за виновен с Присъда № 39/20.04.2015 г., постановена по нохд № 403 по описа на Окръжен съд – Пловдив за 2015 г., частично изменена с решение № 80/19.06.2015 г. по внохд № 156 по описа на Апелативен съд – Пловдив, влязла в сила на 14.07.2015 г., изразяващо се в това, че на 10.01.2015 г., в гр. А., област П., при управление на лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № ***, е нарушил правилата за движение по чл. 5, ал. 1, т. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/, чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, чл. 77 от ЗДвП, чл. 119, ал. 1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на К.А. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., като деянието е извършено на пешеходна пътека на ул. „Ц.“, срещу **** – А. – ***, и след деянието е избягал от местопроизшествието, рискът от настъпването на което застрахователно събитие е покрит посредством сключен с „Д.“ ЕАД договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност“ на автомобилистите във формата на Комбинирана застрахователна полица № ***/12.04.2014 г. ведно със законната лихва от 09.01.2017 г. до окончателното ѝ изплащане, както **и в частта** за разноските.

В жалбата са изложени оплаквания за необоснованост на решението и за нарушение на материалния закон. Твърди се, че при определяне на обезщетенията, неправилно е приложен критерия за справедливост и е нарушен чл.52 от ЗЗД. Посочва се, че обезщетенията са прекомерно завишени и несъобразени с установената съдебна практика по близки случаи. Твърди се, че обезщетенията не са съобразени с действителните отношения между страните и пострадалата, а по отношение на И.Ж. – и с развода, от който се прави извод за изпразнена от съдържание емоционална връзка. Моли съда да отмени решението в обжалваните части и да отхвърли предявените иски за посочените разлики.

Въззиваемите страни И.Х. Ж., А.И. Ж. и Х.И.. Ж., всички чрез адв. Х.Д. със съдебен адрес: гр. С., ул. „Х.“ №7, ет.2, офис 4 изразяват становище, че жалбата е неоснователна. Претендират присъждане на разноските по делото.

Постъпила е въззивна жалба вх. №260138/07.01.2022г. от А.И. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., ул. „П.“ № 58 и Х.И.. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., ул. „П.“ № 58 против решение №240442/19.11.2021г., постановено по т.д. № 343/2020г. по описа на Окръжен съд – Пловдив **в частта**, с която са **отхвърлени** предявените от всеки един от двамата жалбоподатели – ищци против „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №* искове за заплащане на обезщетения за неимуществени вреди, претърпени от всеки един от тях вследствие смъртта на тяхната майка К.А. Ж., настъпила на 10.01.2015г., причинена от престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 1 във връзка с ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 и чл. 58а, ал. 1 НК, в извършването на което Д. Р. Зл. е признат за виновен с Присъда № 39/20.04.2015 г., постановена по нохд № 403 по описа на Окръжен съд – Пловдив за 2015 г., частично изменена с решение № 80/19.06.2015 г. по внохд № 156 по описа на Апелативен съд – Пловдив, влязла в сила на 14.07.2015 г., изразяващо се в това, че на 10.01.2015 г., в гр. А., област П., при управление на лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № ***, е нарушил правилата за движение по чл. 5, ал. 1, т. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/, чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, чл. 77 от ЗДвП, чл. 119, ал. 1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на К.А. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., като деянието е извършено на пешеходна пътека на ул. „Ц.“, срещу **** – А. – ***, и след деянието е избягал от местопроизшествието, рискът от настъпването на което застрахователно събитие е покрит посредством сключен с „Д.“ ЕАД договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите във формата на Комбинирана застрахователна полица № ***/12.04.2014 г. за разликата над присъдените размери от по 130 000 лева до пълните предявени размери от по 170 000 лева /от които по 80 000 лева, изплатени в хода на процеса/, ведно със законната лихва от 09.01.2017 г. до окончателното ѝ изплащане.

Жалбоподателите претендират осъждане на „Д.“ ЕАД за заплащане на още по 40 000 лева над уважения от първоинстанционния съд размер на претенциите, като твърдят, че само такъв размер съответства на претърпените

болки и страдания от всеки един от тях.

Постъпил е отговор по въззивната жалба от „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №* – чрез пълномощника на дружеството адв. М.М., с който се изразява становище за нейната неоснователност.

Третото лице-помагач на страната на ответника Д. Р. Зл. с ЕГН *****, от гр. А., ж. к. „Б.“, бл. 11, вх. „А“, ет. 1, ап. 2, не изразява становище по жалбите.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Обективно съединени иски с правно основание чл.226 ал.1 от Кодекса за застраховането/отм./ във връзка с чл.84, ал.3 от ЗЗД.

Касае се за пряк иск, предявен от увредения против застрахователя.

Ищците И.Х. Ж., А.И. Ж. и Х.И. Ж., всички чрез адв. Х.Д. със съдебен адрес: гр. С., ул. „Х.“ №7, ет.2, офис 4 твърдят, че на 10.01.2015г. в гр. А., област П., на пешеходна пътека на ул. „Ц.“, срещу **** – А. – ***, Д. Р. Зл. при управление на лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № ***, е нарушил правилата за движение по пътищата и не е пропуснал движещата се по пешеходната пътека К. Ж. А.. Твърдят, че вследствие на удара на наследодателка на ищите К.А. с а били причинени травматични увреждания, които са довели до смъртта и.

Твърдят, че смъртта на тяхната майка, респ. лице във фактическо съжителство е пряка и непосредствена последица от пътно транспортното произшествие. Твърдят, че с влязла в сила Присъда № 39 / 02.04.2015 г. на ОС – Пловдив, постановена по НОХД № 403 по описа на Окръжен съд – Пловдив за 2015 г., частично изменена с решение № 80/19.06.2015 г. по внохд № 156 по описа на Апелативен съд – Пловдив, влязла в сила на 14.07.2015 г., виновният водач Д. Р. Зл. бил признат за виновен в това, че на 10.01.2015 г., в гр. А., област П., при управление на лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № ***, е нарушил правилата за движение по чл. 5, ал. 1, т. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/, чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, чл. 77 от ЗДвП, чл. 119, ал. 1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на К.А. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., като деянието е

извършено на пешеходна пътека на ул. „Ц.“, срещу **** – А. – ***, и след деянието е избягал от местопроизшествието.

Твърди, че вследствие на причинената смърт на тяхната майка /за О. и Х.Ж.и / и лице в трайна фактическо съжителство /за И.Ж. / са понесли /и понасят/ неимуществени вреди – страдания, скръб, тъга, негативни психически изживявания. Твърдят, че към датата на ПТП гражданската отговорност на причинителя на вредите е била предмет на застраховка „Гражданска отговорност” при ответника „Д.“ ЕАД. Твърдят, че са поискали от ответното дружество да им определи и изплати обезщетение за неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 10.01.2015г., но такова не им е било изплатено преди предявяване на иска. След неговото предявяване се признава обстоятелството, че ответникът е заплатил обезщетения от по 80 000 лева само на ищите А.Ж. и Х.Ж.. Ищецът И.Ж. твърди, че с ответницата са били съпрузи, бракът им бил прекратен чрез развод по взаимно съгласие, но те и след развода и тя продължили да живеят заедно, без да променят отношенията си, основани на взаимна обич и уважение и с планове за общо бъдеще. Твърди, че смъртта на К. Ж.а му причинила дълбока и непоправима скръб.

Претендират заплащане на обезщетение за тези вреди пряко от застрахователя. Молят съда да осъди ответника „Д.“ ЕАД да им заплати обезщетения за претърпените вследствие на произшествието и смъртта на тяхната майка и лице във фактическо съжителство /за И.Ж./ неимуществени вреди, както следва: сумата 150 000 лева за И.Ж. и по 170 000 лева – за А.Ж. и Х.Ж., ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането – 10.01.2015 г. до окончателното плащане, както и направените по делото разноски.

Ответникът Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №* оспорва предявените иски по основание и размер. Не оспорва обстоятелствата, че ищите А. и Х.Ж.и са синове на пострадалата при ПТП. Не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „гражданска отговорност” на водача на лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № ***. Не оспорва и наличието на влязла в сила присъда относно настъпване на ПТП, неговия извършител, противоправното поведение на водача и вината за причиняването на смъртта

на К. Ж.а. По отношение претенцията на И.Ж. оспорва обстоятелството, че същият се е намирал във фактическо съжителство с пострадалата, както и че разводът им е бил формален, само по финансови причини. Поради това се оспорва активната материално – правна легитимация на лицето да претендира обезщетение за вреди от смъртта на К. Ж.. Счита претенциите за изключително завишени по размер.

Третото лице-помагач на страната на ответника Д. Р. Зл. с ЕГН *****, от гр. А., ж. к. „Б.“, бл. 11, вх. „А“, ет. 1, ап. 2, не изразява становище по предявените искове.

Наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „гражданска отговорност“ за водача на лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № ***, не се оспорва от ответника.

Видно от представеното по делото заверено копие на присъда № 39 постановена на 02.04.2015 г. по НОХД № 403 по описа на Окръжен съд – Пловдив за 2015 г., изменена с решение № 80/02.04.2015 г. по внохд № 156 по описа на Апелативен съд – Пловдив за 2015 г., влязла в сила на 14.07.2015 г., че с нея третото лице-помагач Д. Р. Зл. е признат за виновен в това, че на 10.01.2015 г. в гр. А., при управление на лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № ***, е нарушил правилата за движение по чл. 5, ал. 1, т. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ – „Всеки участник в движението по пътищата с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди“; чл. 20, ал. 2 от ЗДвП : „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране на скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пъти и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“; чл. 21, ал. 1 от ЗДвП :“ При избиране на скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в км/ч : при категория „В“ в населено място – 50 км/ч.“; чл. 77 от ЗДвП : „При заслепяване водачът е длъжен да намали скоростта и при необходимост да

спре“; чл. 119, ал. 1 от ЗДвП: „При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре“ и по непредпазливост е причинил смъртта на К.А. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., като деянието е извършено на пешеходна пътека на ул. „Ц.“, срещу **** – А. – ***, и след деянието е избягал от местопроизшествието – престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 1 във връзка с ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 и чл. 58а, ал. НК.

Съгласно чл.300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Обстоятелството, че ищите А. и Х.Ж.и са наследници - синове на починалата в резултат на ПТП К. Ж., се установява от представеното удостоверение за наследници, издадено от Община А. на 19.02.2018г.

От показанията на разпитаните свидетели може да се направи извод, за това, че са били налице близки отношения и дълбока привързаност между ищите и починалата тяхна майка и съпруга, а в последствие - лице в трайно фактическо съжителство.

Свидетелят А.П.В. твърди, че и тримата ищци, и починалата са живели заедно в една къща в гр. А.. Това, според свидетеля, който живее на 200 метра от къщата на Ж.и, винаги е било така, от както той се е родил, така е било и към датата на смъртта на К. през 2015г. Семействата на А. и Х. постоянно са общували с К., постоянно са били заедно, заедно са работели в семейната фирма. Били са много задружно семейство. Ищите А. и Х. са били много близки със своята майка. Споменът за нея и досега предизвиква болка и тъга у тях. Смъртта и много тежко била понесена от синовете и от съпруга и – както свидетелят познава И.. Свидетелят посочва, че И. много се е променил след загубата. Той бил жизнен и енергичен, а впоследствие изглеждал смачкан човек, загубил желание за живот. Свидетелят посочва, че не е знаел за развода на К. и И. до смъртта, тя е била постоянно със семейството си, грижила се е за децата, помагала на И. в семейния бизнес.

Свидетелят Х.А.Х. познава ищите повече от 35 години. Бил е кум на сватбата на А. през 2002г. Той твърди, че всички в семейството са имали

много близки отношения, винаги са били заедно и са се разбирали. Били са много сплотено семейство. Всички заедно са живеели в къщата в гр. А., в семейна триетажна къща. В нея и до настоящия момент живеят А. и Х. със семействата си. К. е помагала в отглеждането на внуците, тя ги е посрещала в дома им и им е готвела. Всички много тежко приели смъртта и. И.Ж. много се е затворил, усамотил се е, живее в печатницата, където и работи, обособил си е някаква стая там. Като причина е посочил, че не иска да се връща към спомените в дома си, където е бил с К.. Свидетелят е изненада разбрал две седмици преди да свидетелства в съдебното заседание, че И. и К. били разведени. Нищо различно нямало в отношенията между двамата пред периода 2013 г. – 2015г., което да показва, че е имало такова събитие.

Свидетелката В.Н.Д. посочва, че познава И. и К. още от преди да станат семейство. Много често са контактували с тях – тя и нейния съпруг, който бил съученик на И.. Събирали са се на всички празници, така била и през периода 2013г. – 2015г., по няколко пъти на месец са се виждали. Свидетелката твърди, че е била и лекар на семейството, поради което ги познава много добре. К. била загрижена майка, съпруга и верен приятел, много добра домакиня и стопанка. Всичко в къщата било под нейн контрол и в нейните ръце. Отношенията между К. и И. по никакъв начин не са се променили през периода 2013г. – 2015г. Емоционалната връзка между тях по нищо не се е различавала – заедно са живеели, заедно са ходели на почивка, по екскурзии и пътувания, заедно са се грижили за децата и внуците си. Никога не се е коментирало такова събитие между тях като развода. Свидетелката го е научила едва през 2019г. след смъртта на К., а като повод е разбрала, че са били финансови проблеми. И. много тежко приел загубата на К., и до настоящия момент не се е съвзел, според свидетелката. Имал е здраво и любящо семейство, а после всичко му се е сринало. И. бил поет и започнал още повече да пише след смъртта и. На задущница той пръв ходел на гробищата. Преместил се е да живее в печатница, въпреки че синовете му настоявали да остане в къщата, но след смъртта на К. не можел да остане там. Семейството навсякъде е поставило нейни снимки – на къщата, на печатницата, на книжарницата.

От заключението на вещото лице по допуснатата съдебно – техническа експертиза по повод представените осем броя снимки на ишците и пострадалата се установява, че те са изготвени пред периода април 2011г. –

май 2014г.

От гласните доказателства може да се направи извод за съществуващите близки отношения между ишците и тяхната съпруга, а впоследствие лице във фактическо съжителство, както и майка, основани на обич и взаимна привързаност. Смъртта на К. Ж. е била шок за цялото и семейство и е разстроила всички. Ишците и понастоящем изпитват тъга и печал от загубата на толкова близък човек.

Видно от представеното извлечение от електронната страница на Гаранционен фонд за лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № *** е била сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с полица, издадена от „Д.“ ЕАД със срок на действие от 12.02.2014г. – 12.02.2015г. От него се установява наличието на застрахователно правоотношение между ответника и причинителя на увреждането. Д. Р. Зл. като водач на лекия автомобил се явява застрахован при ответника по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Именно в периода на действие на застраховката – 10.01.2015г. е настъпило и увреждането при ПТП, представляващо застрахователно събитие. Съгласно чл.223 от КЗ/отм./ с договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди.

Съгласно чл.226 ал.1 от Кодекса за застраховането /отм./ увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя.

За вредите и техния размер: Въз основа на цитираните по-горе показания на разпитаните пред първоинстанционния съд свидетели следва да се приеме, че ишците са претърпели и търпят значителни болки и страдания, свързани със загубата на тяхната майка и съпруга, а впоследствие – лице във фактическо съжителство. Те са загубили е опора в живота си, изпълнени са с тъга и скръб.

С оглед на така събраните доказателства съдът намира предявения иск за заплащане на обезщетение за репарация на търпените от ишците болки и страдания за основателни. Същите са претърпяли значителни по степен емоционални и психически вреди. Това води до извод за основателност на

заявената претенция за обезщетение.

Като съобрази степента на причинените болки и страдания, обстоятелството, че се касае за загуба на най-близък човек, съдът счита, че определеният от първоинстанционния съд размер на обезщетението, дължимо на ищите – синове на починалата в размер от по 130 000 лева за справедлив. Същото се отнася и до обезщетението, определено за И.Ж..

Правилно първоинстанционният съд е приложил критерия за справедливост при определяне размера на обезщетението като е съобразил степента и вида на търпените болки и страдания. Не може да се приеме становището за противоречие с практиката при подобен вид дела, тъй като всеки случай подлежи на конкретна преценка и зависи от различни установени обстоятелства по делото. Първоинстанционният съд е отчел отношенията на особена близост и топлота, които са съществували в семейството на починалата между нея и съпруга, а впоследствие съжител и между нея и синовете и. Отчел и обстоятелството, че се касае за активна и жизнена жена, отдадена на своето семейство.

Ето защо следва да бъде потвърдено обжалваното решение №240442/19.11.2021г., постановено по т.д. № 343/2020г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, както в осъдителната, така и в отхвърлителната му част.

На основание чл.78 ал.1 и 3 от ГПК във връзка с чл.38 ал.2 от ЗАдв. следва „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №89 да бъде осъдено да заплати на адв. Х.Д. със съдебен адрес: гр. С., ул. „Х.“ №7, ет.2, офис 4 сумата 3230 лева – адвокатско възнаграждение за осъщественото от нея безплатно представителство и правна защита на ищите пред въззивната инстанция съразмерно да уважената и отхвърлена част от жалбите.

На основание чл.78 ал.1 и 3 от ГПК А.И. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., ул. „П.“ № 58 следва да бъде осъден да заплати на Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №89 сумата 1755 лева – разноски пред въззивната инстанция съразмерно да уважената и отхвърлена част от жалбите.

На основание чл.78 ал.1 и 3 от ГПК Х.И. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., ул. „П.“ № 58 следва да бъде осъден да заплати на Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №89 сумата 1755 лева –

разноски пред въззивната инстанция съразмерно да уважената и отхвърлена част от жалбите.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.272 от ГПК, Пловдивският Апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №240442/19.11.2021г., постановено по т.д. № 343/2020г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, **в частта** с която е осъдено „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №* да заплати на И.Х. Ж., ЕГН *****, от гр. А., ул. „П.“ № 58, сума над 120 000 лева до уважения размер от 150 000 лева - обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на К.А. Ж. на 10.01.2015г., с която той е живял на семейни начала, причинена от престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 1 във връзка с ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 и чл. 58а, ал. 1 НК, в извършването на което Д. Р. Зл. е признат за виновен с Присъда № 39/20.04.2015 г., постановена по нохд № 403 по описа на Окръжен съд – Пловдив за 2015 г., частично изменена с решение № 80/19.06.2015 г. по внохд № 156 по описа на Апелативен съд – Пловдив, влязла в сила на 14.07.2015 г., изразяващо се в това, че на 10.01.2015 г., в гр. А., област П., при управление на лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № ***, е нарушил правилата за движение по чл. 5, ал. 1, т. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/, чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, чл. 77 от ЗДвП, чл. 119, ал. 1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на К.А. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., като деянието е извършено на пешеходна пътека на ул. „Ц.“, срещу **** – А. – ***, и след деянието е избягал от местопроизшествието, рискът от настъпването на което застрахователно събитие е покрит посредством сключен с „Д.“ ЕАД договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите във формата на Комбинирана застрахователна полица № ***/12.04.2014 г. ведно със законната лихва от 09.01.2017 г. до окончателното ѝ изплащане, **в частта** с която е осъдено „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №* да заплати на А.И. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., ул. „П.“ № 58, сума над 20 000 лева до присъдения размер от 50 000 лева, представляваща незаплатен, след извършено частично плащане със сума в

размер на 80 000 лв., остатък от обезщетение, възлизащо в пълен размер на 130 000 лв. за неимуществени вреди от смъртта на майка му К.А. Ж. на 10.01.2015 г., причинена от престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 1 във връзка с ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 и чл. 58а, ал. 1 НК, в извършването на което Д. Р. Зл. е признат за виновен с Присъда № 39/20.04.2015 г., постановена по нохд № 403 по описа на Окръжен съд – Пловдив за 2015 г., частично изменена с решение № 80/19.06.2015 г. по внохд № 156 по описа на Апелативен съд – Пловдив, влязла в сила на 14.07.2015 г., изразяващо се в това, че на 10.01.2015 г., в гр. А., област П., при управление на лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № ***, е нарушил правилата за движение по чл. 5, ал. 1, т. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/, чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, чл. 77 от ЗДвП, чл. 119, ал. 1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на К.А. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., като деянието е извършено на пешеходна пътека на ул. „Ц.“, срещу **** – А. – ***, и след деянието е избягал от местопроизшествието, рискът от настъпването на което застрахователно събитие е покрит посредством сключен с „Д.“ ЕАД договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите във формата на Комбинирана застрахователна полица № ***/12.04.2014 г. ведно със законната лихва от 09.01.2017 г. до окончателното ѝ изплащане, **в частта** с която е осъдено „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №* да заплати на Х.И.. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., ул. „П.“ № 58, сума над 20 000 лева до присъдения размер от 50 000 лева, представляваща незаплатен, след извършено частично плащане със сума в размер на 80 000 лв., остатък от обезщетение, възлизащо в пълен размер на 130 000 лв. за неимуществени вреди от смъртта на майка му К.А. Ж. на 10.01.2015 г., причинена от престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 1 във връзка с ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 и чл. 58а, ал. 1 НК, в извършването на което Д. Р. Зл. е признат за виновен с Присъда № 39/20.04.2015 г., постановена по нохд № 403 по описа на Окръжен съд – Пловдив за 2015 г., частично изменена с решение № 80/19.06.2015 г. по внохд № 156 по описа на Апелативен съд – Пловдив, влязла в сила на 14.07.2015 г., изразяващо се в това, че на 10.01.2015 г., в гр. А., област П., при управление на лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № ***, е нарушил правилата за движение по чл. 5, ал. 1, т. 1 от Закон за движението по

пътищата /ЗДвП/, чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, чл. 77 от ЗДвП, чл. 119, ал. 1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на К.А. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., като деянието е извършено на пешеходна пътека на ул. „Ц.“, срещу **** – А. – ***, и след деянието е избягал от местопроизшествието, рискът от настъпването на което застрахователно събитие е покрит посредством сключен с „Д.“ ЕАД договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност“ на автомобилистите във формата на Комбинирана застрахователна полица № ***/12.04.2014 г. ведно със законната лихва от 09.01.2017 г. до окончателното ѝ изплащане, така и **в частта**, с която са **отхвърлени** предявените от всеки един от двамата жалбоподатели – ищци А.Ж. и Х.Ж. против „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №* искове за заплащане на обезщетения за неимуществени вреди, претърпени от всеки един от тях вследствие смъртта на тяхната майка К.А. Ж., настъпила на 10.01.2015г., причинена от престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 1 във връзка с ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 и чл. 58а, ал. 1 НК, в извършването на което Д. Р. Зл. е признат за виновен с Присъда № 39/20.04.2015 г., постановена по нохд № 403 по описа на Окръжен съд – Пловдив за 2015 г., частично изменена с решение № 80/19.06.2015 г. по внохд № 156 по описа на Апелативен съд – Пловдив, влязла в сила на 14.07.2015 г., изразяващо се в това, че на 10.01.2015 г., в гр. А., област П., при управление на лек автомобил марка „О.“, модел „В.“, с регистрационен № ***, е нарушил правилата за движение по чл. 5, ал. 1, т. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/, чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, чл. 77 от ЗДвП, чл. 119, ал. 1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на К.А. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., като деянието е извършено на пешеходна пътека на ул. „Ц.“, срещу **** – А. – ***, и след деянието е избягал от местопроизшествието, рискът от настъпването на което застрахователно събитие е покрит посредством сключен с „Д.“ ЕАД договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност“ на автомобилистите във формата на Комбинирана застрахователна полица № ***/12.04.2014 г. за разликата над присъдените размери от по 130 000 лева до пълните предявени размери от по 170 000 лева /от които по 80 000 лева, изплатени в хода на процеса/, ведно със законната лихва от 09.01.2017 г. до окончателното ѝ изплащане, както **и в частта** за разноските.

ОСЪЖДА „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр.

С., бул. „В.“ №89 да бъде осъдено да заплати на адв. Х.Д. със съдебен адрес: гр. С., ул. „Х.“ №7, ет.2, офис 4 сумата 3230 лева – адвокатско възнаграждение за осъществено от нея безплатно представителство и правна защита на ищците пред въззивната инстанция съразмерно да уважената и отхвърлена част от жалбите.

ОСЪЖДА А.И. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., ул. „П.“ № 58 следва да бъде осъден да заплати на Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №89 сумата 1755 лева – разноси пред въззивната инстанция съразмерно да уважената и отхвърлена част от жалбите.

ОСЪЖДА Х.И. Ж. с ЕГН *****, от гр. А., ул. „П.“ № 58 следва да бъде осъден да заплати на Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „В.“ №89 сумата 1755 лева – разноси пред въззивната инстанция съразмерно да уважената и отхвърлена част от жалбите.

Решението е постановено при участие на Д. Р. Зл. като трето лице - помагач на страната на ответника.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните, при наличие на предпоставките по чл.280 от ГПК.

Препис от решението да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____